

Atlantikwall Zeeland

Na de oorlog

Als de oorlog in Zeeland voorbij is, liggen dorpen in puin en staan polders onder water. Mensen hebben geen dak meer boven hun hoofd. Ze kloppen aan bij familie. Sommigen krijgen onderdak in snel opgetrokken houten huisjes. Anderen vinden in de bunkers noodhuisvesting. Is het aangenaam wonen in zo'n vochtige bunker? Vast niet. Maar het is beter dan niets en families maken er het beste van.

Na paar jaar wederopbouw kunnen mensen weer terecht in hun herbouwde of nieuwe huis. De bunkers komen leeg te staan. Om de sporen van de Tweede Wereldoorlog zo veel mogelijk uit te wissen, worden heel veel bunkers in de duinen en meer landinwaarts in de jaren 50 van vorig eeuw gesloopt. Het is geen makkelijke en zelfs een gevaarlijke klus. Arbeiders gebruiken springstoffen. Het is de enige manier om de betonmassa met veel ijzeren vlechtwerk erin op te ruimen.

Grote delen van de Atlantikwall zijn gesloopt, maar niet alle bunkers zijn opgeruimd. Bunkers, tankwallen en loopgraven in het landschap herinneren nog aan dat verleden. Als je goed in het landschap rondkijkt, kom je ze tegen. Alleenstaande bunkers staan vaak op privéterrein en zijn niet toegankelijk.

Nu hebben de resten van de Atlantikwall de status van cultureel erfgoed gekregen: Park Toorenvliedt in Middelburg, Groede Podium in West-Zeeuws-Vlaanderen, de Walvisbunker op Schouwen, bunkers op de Sloedam en bij Fort Rammekens in Vlissingen, het landfront in Koudekerke, de camouflagebunker van Groot Abeele,... In enkele bunkers zijn ook musea ondergebracht. In bunkers waar geen mensen kunnen komen, huizen ook beschermde diersoorten, zoals vleermuizen. Al deze sporen herinneren ons aan de Tweede Wereldoorlog in Zeeland.